

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΛΕΓΟΥΜΑΙ ΧΑΡΛΟΥΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΧΑΡΛΑΝ

("Ένα περίεργο άρθρο της Τζίν Χάρλουου ή έπειτα ως τα δέκα της χρόνια ήταν τέτοια άτακτα... αγέρη του Χέλλυγουντ!")

θώ την... αληθινή θιογραφία μου! Θα σάς τα πω όλα με το νι και με το σίγμα. Κι' ο Θεός βοηθός. Να βασισθώ τουλάχιστον στην έχεμυθεία σας;

"Ολοι σας ξέρετε ότι λέγομαι Τζιν Χάρλουου, ότι έχω μαλλιά χρώματος πλατίνας κι' ότι είμαι πολύ ιδιότροπη. Τίποτ' αυτά δεν είναι αλήθεια. Άκούστε την ιστορία μου και θα με δικαιώσετε:

Γεννήθηκα στις 26 Μαρτίου του 1912 στο Κάνσας Σίτυ, σ' ένα παλιό σπίτι, που ήταν πράσινο από τα χρόνια και την υγρασία. 'Ο πατέρας μου, ο Χάρλουου Καρπαντί, όταν πληροφορήθηκε ότι ήμουν κορίτσι μ' άφησε να πέσω με περιφρόνηση από τα χέρια του στην κούνια μου κι' αγριοκύτταξε τη γυναίκα του.

— Γιατί μου γέννησε αυτό το πλάσμα; της παραπονέθηκε. Τί να το κάνω; 'Εκείνο που μου χρειαζόταν, ήταν ένας γυιός που θα μπορούσε να με ξεκουράσει στα γεράματα μου.

Η μητέρα μου άρχισε να κλαίει και προσπάθησε να του δικαιολογηθώ.

— Σέ θεοαῖω, του είπα, ότι δεν φταίω εγώ καθόλου γι' αυτό... το άτύχημα. Πού να φαντασθώ, ή άμοιρη, ότι θα γεννιόταν κορίτσι.

— 'Ο πατέρας μου όμως δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε. 'Εφυγε από το σπίτι και πήγε να μεθύσει με τους φίλους του, γιατί ήθελε να ξεσκάσει. 'Ο καυμένος! 'Ηταν ένας άνθρωπος παρ'όλες και

πολύ ιδιότροπος. Άλλα δεν ήταν κακός. Μόνο όταν δεν μπορούσε να περπατήσει από το ούισκυ, μάλωνε με τη μητέρα μου. 'Εκείνη τη νύχτα λοιπόν, άμα ξαναγύρισε στο σπίτι της είπα άπειλητικά:

— Έμπρός, ήρθε ή ώρα να μου άδειάσει τη γωνιά! Πάρε κι' αυτό το νιάνιαιο μαζί σου και νά με σ' ξαναδώ στα μάτια μου.

Η μητέρα μου ήταν ή μόνη φορά που τον φοβήθηκε. Άρχισε να φωνάζει βοήθεια και να καλή τις γειτονισσες να την σώσουν. Τί εύπλαγκτες γυναίκες αυτές ή κυρίες! Φαντασθήτε ότι πετάχτηκαν με τα νυχτικά από το κρεβάτι τους κι' έτρεξαν στο διαμέρισμά μας. 'Ο πατέρας μου φυσικά δεν τόλμησε να τὰ θάλει μαζί τους. Φοβόταν τα μυτερά νυχια τους! 'Ετσι κλειδώθηκε στο δωμάτιό του λέγοντας ότι μόλις θά ξημέρωνε, θά έφαινε για να μη ξαναγυρίσει. Τη νύχτα όμως φαίνεται ότι σκέφτηκε ψυχραιμότερα τα πράγματα κι' είδε ότι ού-

τε ή μητέρα μου, ούτε εκείνος, ούτε εγώ φταίγαμε γιατί είχα γεννηθώ κορίτσι. Την άλλη μέρα λοιπόν ζήτησε συγγνώμη από τη μητέρα μου και κατόπιν της είπα:

— Έχω μία ιδέα: στην κόρη μας θα δώσουμε τ' όνομα αγοριού. 'Ετσι θα νομίζω, ότι έχω γυιό κι' όχι κόρη.

Και πράγματι, στα βιβλία του δήμου του Κάνσας Σίτυ γράφτηκε ως Χάρλουου Καρπαντί και όχι Χάρλαν όπως θά ήταν κανονικά. Το σοβαρό γιά μένα ήταν ότι μέχρι τα δέκα χρόνια μου ντυνόμουν ως αγόρι κι' έπαιζα έξυλο και ποδόσφαιρο με τα παιδιά της συνοικίας. Δεν αγαπούσα τις κοούκλες, ούτε τ' άλλα κορινθιακά παιχνίδια. Είχα μία μεγάλη αδυναμία στα ζώα. 'Ο πατέρας μου, που είχε καταλάβει αυτή την αδυναμία μου, κατόρθωσε να μου προμηθεύσει ένα ζωολογικό κήπο γιά να διασκεδάω. 'Ετσι είχα τρία μικρά γουρουνάκια, δυό γάτες, ένα σκύλλο, είκοσιτρία παπάκια, πεντε κόττες κι' ένα παπαγάλλο.

Μ' αυτά περνούσα την μέρα μου. Τα φορτώνω σ' ένα καροτσάκι και τα πήγαινα περίπατο στον κήπο του σπιτιού.

Όταν έγιναν έφτα χρόνια, πήγα με τη μητέρα μου στην Καλιφόρνια. 'Ηταν καιρός ν' άρχισω να διαβάω. Μ' έγγραφαν λοιπόν σ' ένα σχολείο στο Χόλλυγουντ και με παρέδωκαν σ' ένα άσκαλο που μου μελάνιαζε τα χέρια με το χάρκακι. 'Ηταν ένας αγριάνθρωπος γεμάτος κακία. Τόν έβλεπα κάθε θράδυ στον ύπνο μου κι' έκλαιγα από το φόβο μου. 'Εμεινα σ' αυτό το σχολείο έφτα χρόνια. 'Επειτα μ' έστειλαν σ' ένα λύκειο στο Σικάγο. 'Ημουν τότε δεκατεσσάρων χρόνων. 'Εκεί δεν πέρασα καθόλου άσχημα. Όλη τη μέρα διασκεδάω με τους συμμαθητάς και τις συμμαθήτριάς μου. Παιζαμε τένις, χορεύαμε και το θράδυ πηδούσαμε από την μνάντρα του κήπου γιά να πάμε στον κινηματογράφο ή στα νυχτερινά κέντρα του Σικάγου. Άπ' όλους τους συμμαθητάς μου, ο Τσάρλυ Μάκ Κρύ, μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. 'Ηταν πρωταθλητής του γόκευ, ώμορφος και τολμηρός στις γνωριμιές του. Είχε κατορθώσει να τον αγαπούν μαζί δέκα κορίτσια, χωρίς να μαλώνουν και να δέρνονται. Εγώ, άν και τόν θαυμάζα, ώστόσο δεν τόν έκανα παρέα. Αυτό το κίνησε την προσοχή. Μιά μέρα λοιπόν που ήμουν μόνη, με πλησίασε και μου είπα:

— Μίς Καρπαντί, θά έρθετε άπόψε μαζί μας στο «Βόλγα»;

— Έχει αλλάξει νοήματα και δεν πρέπει να μὲ τὰ δοῦμε.

— Όχι, του άπάντησα εληρά.

— Γιατί; με ρώτησε παραεξημένος.

— Γιατί, του είπα διακρύβοντας από το κακό μου, δεν θέλω να γίνω ή ένδέκατη φιλη σας.

Ο Τσάρλυ άρχισε να γελάει τόσο δυνατά, που πειράχθηκα. Του άστραφα λοιπόν ένα δυνατό χαοτούκι κι' έτρεξε να συναντήσω τις φίλες μου. Όστόσο το θράδυ πηδήξαμε μαζί από τόν τοίχο.

— Έμπρός, μου είπα, κάνε γρήγορα γιατί έχουμ' άργησει.

— Κ' ή φίλες σου; τόν ρώτησα πονηρά.

— Αυτές άπόψε θά με δοῦν μόνο στ' όνειρό τους.

— Εκείνη ή νύχτα στο «Βόλγα» θά μου μείνει άληγομένη. Χορεύα με τόν Τσάρλυ, έπια σαμπάνια και του έξωμολογήθηκα τόν έρωτά μου. Ναι, γιάτι να σάς το κρύβω; Άγαπούσα αυτό το παλιόπαιδο! Φαινόταν όμως ότι κι' ο Τσάρλυ δεν έπαιζε μαζί μου, όπως με τις άλλες φίλες του. Κι' αυτό το κατάλαβα γιάτι από τότε έκοψε κάθε σχέση με τις παλιές του γνωριμιές. Τό είδύλλιο μας κράτησε δυό χρόνια. Άγαπιδώσαμε μ' έναν περιπαθηκό και τρυφερό έρωτα. Μιά νύχτα τέλος, το σκάσαμε από το σχολείο και με τ' αὐτοκίνητό του ήρθαμε στο Χόλλυγουντ. Την άλλη μέρα κάναμε τούς γάμους μας.

— Έτσι ή Τζιν Χάρλουου Καρπαντί έγινε «μίσσες»

'Η Τζιν Χάρλουου.

